

Twee is geen priemgetal

Voor mijn vader

Eerste druk: juni 2025

Copyright © 2025 Cazimir Maximillian

Brave New Books.nl

Omslag © Cazimir Maximillian

Auteursfoto © Jaap van den Beukel

ISBN: 9789465207575

Cazimir Maximillian

Twée is geen priemgetal

BRAVE NEW BOOKS

*So you're living by numbers
And numbers you answer to
You can count all the numbers
You bet that someone's counting you*

New Musik
Living By Numbers
1980

Het gebeurde wel vaker dat zijn ouders ruzie maakten. Ook al was de sfeer beneden dreigend en leek zijn bed in zijn donkere slaapkamer een veilige plek te zijn. De negenjarige Chris geloofde er wel in. Het was niet de eerste keer en het ging wel een keer over. Wie was er sterker? Zijn vader of zijn moeder? Hij sowieso niet. Hij zou het qua boosheid nooit van zijn ouders winnen. Want hij was een kind en zij zijn volwassenen. Zijn vader vormde zijn woede en zijn geraas in een hysterisch gebrul, terwijl zijn moeder op haar beurt antwoorden met een snijdende ijselijke toon. Ze moesten hoogstwaarschijnlijk aan de keukentafel zitten. Hij keek op zijn digitale wekker. Het was al ver over bedtijd, morgen moest hij er vroeg uit om naar school te gaan, maar zijn ouders hielden hem wakker. Zijn vader zou formeel winnen. Hij was een man en werkte bij de politie. Ofwel, voor de politie. Hij wist de wet en de regels en kon zijn moeder in principe arresteren. Zijn moeder was onderwijzeres en stond een graad lager. En hij stond helemaal onderaan. Waar de ruzie over ging? En waar de vorige ruzies over gingen? Chris wist het nog altijd maar niet. Het zouden wel grote mensen dingen zijn.

Inmiddels was hij half in slaap gevallen, maar kon hij nog net horen dat de deur werd dichtgeslagen en hoe de woeste passen de trap beheersten. Chris deed zijn ogen dicht; deed alsof hij sliep. Het was haast als een dagelijkse voorbereiding. Zoals elke avond voordat hij ging slapen deed zijn vader de

slaapkamerdeur open, om hem vijf tellen later weer dicht te doen.

Waarom hij dat deed kon Chris maar niet verklaren. Ook niet waarom zijn vader dit sinds kort deed, en daarvoor nog niet.

Proloog

November 1999

Hans.

Hans moest rusten. Dat was een bevel.

De in 1949 geboren man van de arbeidersklasse, kenmerkend met een hoekige kop, een baard, zijn hoed en een Landrover als voertuigkeuze, reed verslagen over de donkere A7 naar Wieringen, waar hij met zijn dertien jaar jongere vriendin Sylvana en zijn negenjarige zoontje Chris woonde.

Zijn stem was schor van de confrontatie met zijn opdrachtgever die dwars door zijn eigenwijsheid wist heen te kijken.

En de wereld vanachter het autoraam was verraderlijk. Elk detail was verraderlijk. Zelfs de snelweg, de lichtjes, de vele passanten en tegenliggers, de tankstations, de waarschuwingsborden. Alles leek besmet te zijn met de dingen die hij had gezien. Laat staan dat de feestdagen in aantocht zijn en het aanstaande weekend Sinterklaas in het land is.

Hij moest improviseren voor Chris, die waarschijnlijk nog geloofde dat Sinterklaas bestond. Hij bedacht daarnaast dat er talloze kinderen waren diens hartjes gingen kloppen van wat er in het vooruitzicht lag.

In contrast met wat hem genekt heeft. Het was hem overkomen nog voordat hij het kon beseffen. Misschien besepte hij het op dit moment wel. En misschien was zelfs Sinterklaas verraderlijk.

Hans had in een korte tijd geweten wat de hel daadwerkelijk was, daar waar hij door de jaren heen vele saaie routineklusjes kreeg. Vaak gebaseerd op roddels, geruchten en kwaadwil.

Zelfs om de echte schurken kon hij inmiddels lachen. Om de drugsbaronnen, pooiers, penoze en zelfs pedofielen.

Uiteindelijk kon het allemaal nog veel erger.

Hans stopte bij een tankstation terwijl zijn tank nog halfvol

was. Bij de afslag schold hij in volle macht op een voorbijganger die hem bijna de zijweg deed belemmeren.

Hij ramde op de stuur.

'Lul! Klootzak! Vuile kinderverkrachter!'

Al foeterend werkte hij zichzelf naar de benzinekasten, stapte hij iets te woest uit zijn Landrover en deed hij de deur met een luide klap dicht.

Hij stak zijn tankpasje in de automaat en pakte de benzinepomp om zijn tank nu tot het rand aan toe bij te vullen.

Hij observeerde de klanten sterker dan normaal.

Zij die verderop de tank vulden, zij die rondhingen in de tankshop, zij die afrekenden en er nog een pakje sigaretten of een snoepreep bij kochten... Dan wel zeker de vrachtwagens. Die waren voor hem het meest verdacht. Zeker als deze witte nummerborden hadden.

Iets te wild stak hij de tankpomp terug in zijn haak en morste hij de benzine. Hij trok het pasje uit de automaat en klom in de cabine.

Hij ademde nog enkele keren, liet zijn sleutel rinkelen en draaide deze een kwartslag naar links.

Het startgeluid zwol op en het geknetter van de turbodiesel weergalmde op deze plek.

Tankstations terwijl het pikdonker is. Nog verdachter.

Had hij zin in muziek? Nee, nog steeds niet.

Het cassettebandje stak als een tong uit de gleuf van het cassettedeck.

Als zijn zoon Chris naast hem zat; gebeurde dit laatste zelden. Dan klonk er gewoon muziek.

Alles begon bij een dorpsgenoot die hij nog redelijk goed kende.

Hoe kon een klein eiland als Wieringen de laatste jaren zo vaak

linken aan zaken die steeds luguberder werden?

De persoon in kwestie was een goede jongen; zover Hans zich heeft kunnen herinneren. De gewone nette mensen kotsten hem uit, maar Hans moest het ook niet hebben van gewone nette mensen.

Maar de jongeman; Cees heette hij, was precies een jaar vermist. (Lees: Vierkante Ogen)

Hij had een boodschap achtergelaten op een videoband. Het leek vrijwel op een heuse film. Zo dan niet een presentatie uit dezelfde hel waar Hans zich te lang in had begeven.

Hans had al vele smerigheden en gruwelen onder ogen gezien. Hij kon het wel aan. Hij wuifde het wel weg.

Want vaak was het onzin. Als hij ergens vaak tegen in het verweer ging was het wel tegen de sensatiekranten en de commerciële media.

En nu bemoeide hij zich er mee; gezien het hier om een bekende van hem ging. Een Wieringer.

Weer Wieringen. Net zoals die keren in 1994.

(Lees: To Boddah)

In het holst van de nacht reed hij van de A7 naar de N99 en passeerde hij Den Oever.

Bij een rotonde reed hij het dorp Hippolytushoef binnen.

Natuurlijk nu geen leven op straat.

De laatste loodjes naar zijn huis op het industrieterrein wogen het zwaarst. Straks dan trof hij daar één van de leden van de organisatie die maar niet op te rollen was.

Zijn vriendin Sylvana zou dan worden vermoord; misschien vergiftigd of gestoken... en dan zouden ze Chris verdoven en...

Althans, als hij terugdacht aan de momenten in de verhoorkamer. Hoe de ouders trots vertelden over hoe ze aan de slachtoffers kwamen. De ene keer moesten ze deze ontvoeren

en de andere keer waren er ouders die hun kind verkochten. Anderzijds zat het Hans tegen dat hij maar half werk heeft verricht. Hij wilde doorgaan, maar dit zou voorlopig zijn laatste dienst zijn. Op verzoek.

Zijn huis en dat van zijn gezin.

Godverdomme vol in het zicht. Een uitzicht over een veld en over de N99, met daarachter nog een hele weilandenreeks.

Een motorzaak tegenover de voordeur en een garage aan de andere zijde. Hans reed zijn Landrover de garage in en liep door de bijkeuken naar de voorkant van het huis.

Daar zat Sylvana hem al op te wachten in de woonkamer.

'Chris is overstuur.' siste ze met donkere ogen.

Een knallende ruzie. Dat hoorde Chris vanuit zijn bed; maar hij was allang opgelucht dat zijn vader weer thuis was.

De ruzies leken elke nacht weer plaats te vinden.

Het maakte de benedenruimte van het huis niet bepaald toegankelijk of veilig. Chris was blij dat hij in zijn bed lag.

Hij vroeg zich ook niet af waar de ruzies over gingen.

Hij wist slechts dat zijn vader iets met politiewerk deed.

Boeven vangen, de regels voorlezen...

Maar thuis had Chris daar niet zoveel last van.

Totdat hij de voetstappen op de trap hoorde. Het was zijn moeder die de slaapkamerdeur dichtsloeg.

Vader moest weer op de bank slapen.

Maar Hans kwam toch naar boven; de voetstappen op de trap ietsje zachter dan bij zijn moeder.

De slaapkamerdeur van zijn kamer werd geopend en Chris besloot weer te doen alsof hij sliep.

Al leek het nu wel lang te duren voordat de slaapkamerdeur weer dicht ging.

Deel 1

2000

Chris.

De champagnekurk schoot van de fles die Erwin in zijn handen vasthield. Hij morste zelfs over Chris.

Chris zag dit als een soort van aanval en probeerde Erwin terug te pakken door naar de fles te grijpen en om ook zijn kleren met de champagne te bedekken. Maar dat lukte niet.

Verder was Chris zich, naast het werk dat zijn vader deed; lees deed, niet zo bewust van het feit dat het hier om een compleet nieuwe millennium ging. Hij dacht slechts aan een oudejaarsdag zoals de keren hiervoor.

Ook de doemscenario's die er zich vorig jaar met zich meegedragen hebben ontgingen hem.

En de Millennium Bug vond toch niet plaats, dus er was sowieso geen reden tot zorg.

Oud en nieuw vierden ze thuis, terwijl Erwin en Jantina zich als gezelschap hadden aangesloten.

Erwin was zestien jaar jonger dan Jantina; welgeteld vijfendertig jaar, maar had een gezet en groot postuur, daar waar Jantina klein en mager was.

Ook de tweelingdochters Frederika en Marjolein waren van de partij.

Frederika en Marjolein waren net zoals Chris van augustus; zij het dat Chris van 1990 was en de tweeling van 1989.

Er werd champagne geschonken en zowel Chris als de tweeling mochten ook een slokje.

Een gelukkig nieuwjaar.

Vervolgens gingen ze allen naar buiten, opende Erwin de achterklep van zijn bedrijfsbusje; dat vol lag met vuurwerk.

Erwin, de man die altijd zo introvert en bescheiden was, leek nu wel in een kwajongen te zijn veranderd. Zeker na wat je vaak over vuurwerk meekrijgt van zowel de omgeving als in de

media. Dat het gevaarlijk is, banaal, een geldverspilling en soms ook crimineel als het gaat om vandalisme.

Buiten op het industrieterrein rondom het huis knalde het erover. Kleurrijke bloemen die uit elkaar spatten en waarin een hevigheid aan geknetter het scenario domineerde.

Erwin had niet slechts sterretjes meegenomen.

Het ging van zwaar geschut tot duizendklappers. Hij moest in een goed humeur verkeren.

Een nieuw jaar tegemoet, dat was voor Chris geen probleem. Hij was immers nog jong. Te jong nog. En daar kwam in het jaar 2000 verandering in; gezin zijn leeftijd vanaf dan twee getallen zou krijgen. Frederika en Marjolein hadden die twee getallen al bereikt.

Ook zou dit het jaar zijn dat zijn vader thuis zou blijven.

Niet meer 's nachts weg. Niet meer bang zijn dat hem iets zou overkomen. Ook al moest hij als verzachting vaak nog aan de antihelden van KRO Detectives denken.

Van A Touch of Frost, Wycliffe of Silent Witness.

Series die hij vaak op woensdagavond met zijn moeder op Nederland 1 keek.

Daar liepen diegenen, die eigenlijk hetzelfde beroep uitoefenden ook nooit een schrammetje op.

Maar dat was verleden tijd. Hij had letterlijk begrepen dat zijn vader niet meer mocht werken van de dokter.

Meer kon er niet aan hem verteld worden.

Hoe ouder Chris werd, hoe meer hij moeite had met nieuwjaarsdag.

Het was niet zo zeer dat hij er somber of verdrietig van werd.

Het was meer het feit dat hij moest wennen aan een nieuwe patroon van 365... in dit geval 366 dagen.

Elk jaar huilde Chris als het jaar bijna om was. Het was een

koker van gecreëerde herinneringen waar je afscheid van moest nemen. Misschien een besef dat de tijd steeds sneller ging en door de vingers glipt.

Maar op 1 januari zelf, ondanks de naweeën, leek Chris gewoon zijn ding te kunnen doen. Hij was slechts moe van het feit dat hij langer op mocht blijven dan normaal.

Maar dit jaar zou alles anders zijn.

Binnen een dag veranderden de vier cijfers één negen negen negen naar twee nul nul nul. Terwijl hij voorheen nog één negen negen acht was; één negen negen zeven, enzovoort.

De eerste dag van het jaar begon met een ronde aan nieuwjaarswensen.

Bij zijn opa en oma van zijn vaders kant in Hippolytushoef; zijn oma van zijn moeders kant in Den Oever. Tot enkele kennissen.

Het was een grijze dag. Typisch.

Thuis beluisterde Chris muziek met de koptelefoon.

In dit geval vond hij het belangrijk om New Years Day van U2 te beluisteren.

Hiermee nemen we een kijkje in het brein van Chris.

Chris is een jongen van negen jaar. Hij is eind augustus 1990 geboren en is te herkennen aan zijn blonde haar en zijn niet alledaagse kleding.

Je zou zelfs zeggen dat je niet meteen zou denken dat het hier om een zoon gaat van iemand die iets met de politie doet.

Hij denkt en doet anders dan veel van zijn leeftijdsgenoten.

Chris veronderstelt dat hij de enige is met dat ene brein.

Maar binnenshuis is dat niet gek of verboden; want zijn vader werkt voor de politie. Op school en in het dorp Hippolytushoef wil dat soms nog wel eens anders uitpakken. Het beste in deze kwestie is om aan te passen.

Waar is Chris zo mee bezig? De laatste tijd is hij heel erg bezig met getallen. Hij associeert voornamelijk met getallen.

Het is een complexiteit die wel toch zo goed mogelijk moeten proberen uit te leggen.

Chris heeft buiten getallen vier cruciale interesses.

Treinen, landen (en zijn steden), muziek en films (voornamelijk films die hij niet mag zien omdat ze voor zestien jaar en ouder zijn)

Deze drie zaken hebben ook met getallen te maken.

Bijvoorbeeld de topsnelheid van de treinen, de (hoeveelheid) nummers van een bepaald album of de speelduur van een film.

Als hij bijvoorbeeld het getal 180 opnoemt, dan legt zijn hoofd meteen een link met, in dit geval, een topsnelheid van een bepaalde type Franse elektrische locomotief.

Hoe tof is dat? Wat maakt het getal 180 dan nog zo superieur?

Het feit dat je er zoveel sommen van kan maken.

2 x 90; 3 x 60; 4 x 45; 5 x 36; 6 x 30; 9 x 20; 10 x 8; 12 x 15; 10 x 18... en bij sommigen andersom.

Of een speelfilm die 180 minuten duurt.

Maar vaak komen we dan bij een getal van rond de 90. Dat is namelijk de gemiddelde speelduur van films.

Als je bijvoorbeeld het getal zeven opnoemt...

Dan legt hij nog wel eens de link met een zevende nummer op een muziekalbum. Noem je het nummer twaalf op? Dan kan hij, naast het feit dat hij een link legt aan een nummer, ook een link leggen met de hoeveelheid nummers op een cd-album.

Hierbij moeten we bijvoorbeeld denken aan Achtung Baby van U2.

Want Chris is sinds een jaar een groot fan van U2 geworden.

U2 komt uit Ierland; legt de link met de oranje diesellocomotieven die daar rijden. En de DART-treinen in Dublin natuurlijk.

Dit zijn slechts voorbeelden, want als we het over zijn muzikale opvoeding gaan hebben...

De priemgetallen in de hele ongelimiteerde cijferlijst zaten hem dwars. Zeker als ze wel in zijn belevenis degelijk een functie hadden. Waarom kunnen ze met geen ander getal vermenigvuldigd worden dan in plaats van met slechts een één?

Vaak gaat hij ook in het verweer als er wordt gezegd dat twee ook een priemgetal is. Nee, dat klopt niet.

Dus omdat twee een tweede getal is en het slechts met de één moet doen, terwijl het wel even is; valt het onder de priemgetallen? Nee nee! Dat gaat er bij Chris niet in.

In een van de laatste dagen van de kerstvakantie. Het was een grauwe dag; maar of de zon schijnt of dat het grauw is dat valt voor Chris niet op. Hij werd wakker om negen uur 's ochtends en beneden hoorde hij muziek van The Tragically Hip. Zijn vader zet op elke vrije ochtend muziek op.

De slaapkamer van Chris; een poster van Speed aan de muur; die film van Keanu Reeves. Een lumiakast; rechts zijn kleding, links zijn boeken. Voornamelijk Kippenvel, Paul van Loon, de kleine Thriller-pockets van Kluitman en een hoop ander prullaria. Aan de koorden trok hij de twee gele rolgordijnen van zijn slaapkamer omhoog. Door het hoofdram had hij een zicht over de voortuin, de inrit naar de garage van zijn buurman, het grasveldje, een weg, de moestuinen, de N99 en de akkers daarachter. Waaronder een windmolen in de verte. Vanuit de twee klappaampjes naast zijn bed keek hij naar de gevel van de Motorzaak en het grote parkeerplein van zowel de motorzaak als een kartcentrum.

En toch wel een beetje die geruststelling nu zijn vader gewoon thuis zou blijven. Voor zolang het duurde.

En die dag trok hij er met zijn vader op. Althans, zo zag hij het. Hij mocht mee naar de bank op het dorpsplein, naast de Super. Zijn vader moest daar iets regelen maar dat ontging Chris. Vervolgens belandden ze bij een oude kennis van zijn opa en oma aan de Slingerweg en later die dag luisterde Chris voor de zoveelste keer naar de meest recent gekochte U2 cd October. Gloria was machtig. I Fall Down was een beetje treurig. Maar I Throw a Brick Through the Window was gewoon te cool. De voorkant van het cd-boekje, waar je de vier leden ziet staan op een haventerrein. Voornamelijk Bono in zijn blauwe jas die een beetje peinzend voor zich uit staart. Althans, eigenlijk is het slechts The Edge die gewoon in de lens van de camera kijkt.

Chris dacht terug aan het moment dat hij dit album had gekocht. Hij was vorig jaar al aardig op dreef om de cd's van U2 binnen te halen. Door zijn moeder lief aan te kijken bijvoorbeeld. Maar afgelopen oktober (toevallig) kwam ene Oom Cornelis op visite. Oom Cornelis was 77 jaar en woonde in Duitsland. Het is de oom van Chris' moeder; dus Chris' oma. Een a twee keer per jaar komt de man langs en neemt hij altijd iets mee voor Chris of schrijft hij wel eens op een creatieve wijze een brief aan hem; met bijbehorende tekeningetjes.

Dat Chris gek op muziek was nam hij blijkbaar serieus. Hij had een tekening gemaakt waarop hij Chris had geschetst; met het bijbehorende glimmende haar die een envelop uitpakt, op het volgende tekeningetje stond hij daar met twee biljetten in zijn handen en op het derde keek hij op naar twee cd's. De boodschap was; in het bijbehorende envelopje zat zeventig gulden en Chris mocht of kon daar twee cd's voor kopen. Dat kwam in de afgelopen herfstvakantie mooi uit, want met zijn moeder zat hij elke schoolvakantie in Amsterdam en verbleven ze daar enkele dagen in een ondergehuurde

appartement in De Pijp.

Heel toevallig bevond dit appartement zich in dezelfde straat van die ene vermiste Cees. Uit Hippolytushoef. En de spil in de zaak waar Chris' vader nu juist een knauw van had opgelopen. En een straat verderop woonde er ook nog iemand uit Hippolytushoef...

Hoe klein is de wereld?

Voor de rest mag Chris er niks over weten.

De kerstvakantie was voorbij. De zondag voor de nieuwe schoolweek van het jaar werd de kerstboom in de kamer afgetuigd. Heel symbolisch. Een doorgang van een einde van twee weken vakantie naar de oeverloze uren op school. Nee, Chris vond school niet bepaald iets waar hij zich op verheugde.

Hij zat op een katholieke school genaamd de Heilige Henricus. Hij moest het vaakst op de gang staan; hij moest in vergelijking met de rest van de klas apart schoolwerk gaan doen en ook zijn klasgenoten waren niet altijd te vertrouwen. Die konden namelijk ieder ogenblik van gedachten of gedrag veranderen. Chris kon nog wel eens gepest worden natuurlijk, of voornamelijk buitengesloten.

Hij was vaak erg aanwezig in de klas, in de veronderstelling dat hij vergeten zou worden. Maar daar had hij ook zijn redenen en angsten voor.

De school bevond zich achter een lange oprit. Enkele jaren daarvoor werd er een dependance aangebouwd aan de kant van het speelplein.

En dat was ook meteen de lokaal waar Chris les kreeg.

Vanuit het raam kon je het verkeer op de N-weg waarnemen.

Het nieuwe jaar; het nieuwe millennium stonden als herhaaldelijke routines in de wachtrij.

De week begon op maandagochtend altijd in de aula. Gezien er geen stoelen waren moesten alle leerlingen van groep drie tot groep acht op de grond zitten voor de zogenaamde weekopening. In de naam van God. Dit werd grotendeels gedaan door directeur Berend Jan, die op de podium allerlei dingen voorlas die vaak langs Chris heengingen.

Chris had zich dan voornamelijk in zijn eigen wereld verschanst die ietwat interessanter kon zijn.

Op maandag en dinsdagochtend kreeg Chris' klas les van juf Leny.

Chris had een behoorlijke sensitiviteit voor mensen en voelde zich bijna schuldig als hij daar weerstand tegen bood, maar juf Leny was toch wel degene die er grotendeels voor kon zorgen dat Chris meningen over haar begon te krijgen.

Ze was dominant en in vele gevallen raakte ze Chris op zijn eigenwaarde. Soms verdiende Chris een draai om zijn oren of een schop onder zijn kont en moest hij zijn kop wel eens een keer houden, maar de manier van Juf Leny was vaak alles behalve het bovenstaande.

Chris kreeg vaak het gevoel alsof hij de beperkingen kreeg; daar waar iedereen in de klas gewoon druk mocht zijn; kind mocht zijn.

In werkelijkheid deed Chris zijn best om net zo interessant als de rest van de klas gevonden te worden. In ieder geval dat hij niet anders dan de rest was. Zou dat te maken hebben met het feit dat zijn vader iets met politiezaken deed?

Op maandagmiddag kregen ze schoolzwemmen en liep de hele klas samen met juf Leny van de school door het dorp naar het zwembad.

Gezien Chris zijn diploma nog moest halen was hij de enige in de klas met zwembandjes om zijn bovenarmen.

Op dinsdagmiddag hadden ze meester Ad. Een zevenenvijftigjarige man met een tondeuse; een bril en zwarte puntjes op zijn ondertanden. Kenmerkend bij deze man was dat hij vaak van die hoestsnoepjes nuttigde tijdens lesgeven. Als hij dan in je buurt kwam kon je een gemengde geur van tabak en die oranje anti-flu-snoepjes ruiken. Bij Ad voelde Chris zich ook niet altijd volwaardig. Daar waar Leny vaak zaken in emoties uitte, kon Ad zo nog wel eens zijn onprettige vorm van sarcasme hebben. Zeker wanneer Chris weer eens geselecteerd werd om op de gang te gaan staan, maar ook dit. Chris zat naast ene Remco. Een gebruinde jongeman met kort haar en bruine ogen. Zo nu en dan vond Ad het nodig om Chris' tafel dan met twee handen beet te pakken en zo naar zijn bureau te slepen om hem daar tegenaan te schuiven. Chris vond dit vernederend, want er was geen enkele andere leerling in de klas bij wie Ad dit ook deed. Mocht dat wel het geval zijn, dan wilde Chris het misschien nog wel begrijpen. Nu concludeerde hij slechts dat “iedereen hem moest hebben” Hij werkte immers ook nogmaals met sommen die onder het niveau van de rest van de klas lagen, terwijl hij ondertussen wel zo kon spelen met getallen.

Op woensdag mochten ze eerder naar huis. De schooldag eindigde met gymnastiek in de plaatselijke sporthal. Voorheen zat Chris bij een oppasadres; bij de familie Ruig, maar nu kon hij gewoon naar huis rijden. Zijn vader zat voornamelijk in het schuurtje, waar een treinbaan in was gebouwd en waar hij stoicijns naar de rondrijdende snerpande locomotieven zat te kijken. Soms was zijn vader niet thuis en moest Chris zichzelf redden. Dan had hij voor zo lang het kon het rijk voor zichzelf.

Zijn moeder kwam ook vroeg thuis.

Chris wilde weer eens van de platenspeler gebruik maken en de vroegere platen van zijn moeder draaien.

Voornamelijk waren dit de vroege LP's van Joe Jackson.

Hij maakte weer een connectie. Chris was negen jaar oud en het album Night and Day had negen nummers. Die ene Ierse locomotief uit Rail Away verliet het station van Belfast met negen rijtuigen.

De opening van Another World leek even een begin te moeten zoeken. Het improviseren met de drums, die ene verdwaalde gedempte synthesizeklank, (of was het een snaar?), en vervolgens Joe Jackson die erdoorheen kweelt. De nummers van Night and Day leken bijna aan elkaar vastgeplakt te zijn. Bij Chinatown ging de fantasie van Chris weer op volle toeren. Stel je voor dat er een soort alternatieve Joe Jackson was die uit Hippolytushoef zou komen; gewoon om het dorpje dat zijn enige uitvalbasis leek te zijn eens groter te maken. Omdat het natuurlijk niet op de wereldkaart stond en Chris veronderstelde dat buiten de omgeving van de Noordkop over het algemeen niemand van deze plek gehoord heeft.

Ja, waar zou er een Chinatown zijn in Hippolytushoef?

Natuurlijk in de straat waar de afhaalchinees staat, vlak bij het dorpscafé en de kerk.

'Dan noem je het toch Chinahoeft?' dacht zijn moeder mee.

Verder wist Chris ook niet dat Steppin Out een bekende hit was; want buiten bijvoorbeeld zijn moeder om leek echt helemaal niemand Joe Jackson te kennen. En van het nummer Cancer werd hij vrolijk van de exotische opbouw; ondanks de titel dan.

Op donderdag hadden ze knutselmiddag. Meestal had Chris dan de leiding van de moeder van ene Wendy en zat hij vaak

met dezelfde klasgenoten in het groepje.

Knutselen vond Chris niks en de moeder van Wendy kon vaak haar zinnen doordrijven of opdringerig overkomen.

Alsof de eisen waaraan een knutselwerk moest doen steeds weer veranderden. De gedachtegoed van Chris leek hierin niet toelaatbaar te zijn.

En zo was het vrijdag.

Tussen de middag en na school ging Chris dan standaard naar zijn opa en oma. In de middag werd meestal Hollandse kost gegeten alvorens Chris om één uur weer op school moest zijn. Dan werd de week afgesloten met de zogenaamde weeksluiting.

De leerlingen moesten weer op de grond zitten en de verhalen van de directeur gingen weer eens langs Chris heen.

Toen werden er op het podium vellen met liedteksten voorgehouden en moest iedereen gaan staan.

Maar een uur later zat Chris in de woonkamer van zijn opa en oma; die vaak in de keuken zaten en gebruik maakten van een kleine televisie die op het aanrecht stond.

Hier kon Chris Cartoon Network kijken; iets wat hij thuis niet kon ontvangen omdat daar alleen maar Nederland 1, 2 en 3 op de kaart stonden.

Cow & Chicken, Dexter's Laboratory, Courage The Cowardly Dog, en sinds kort ook een nieuwe programma genaamd Waynehead. Over een New Yorkse afro-jongen uit één van de middenklassewijken van de grote stad.

Chris durfde bijna niet te zeggen dat hij van Cartoon Network ietsje wijzer werd dan van school.

Op zaterdagochtend ging Chris samen met zijn ouders naar Schagen. Sinds zijn vader op non-actief stond leek hij zich weer volledig te storten in de muziek en ontdekte hij nieuwe

stijlen.

Hij pikte geregeld de maandelijkse OOR van Chris om de recensies na te gaan. Daar waar de woonkamer het voorheen vaak moest hebben van de oude muziek of slechts de stilte, werd de ruimte nu vrijwel elke ochtend gevuld door nieuwe stijlen.

Chris op zijn beurt had het dan weer te druk om de oudere muziek van zijn ouders te ontdekken. Elke dag zat hij met een koptelefoon achter de cd-speler of luisterde hij de platen van zijn ouders. Naast U2, Pere Ubu en Joe Jackson ook Steely Dan.

Hij kreeg heel ergens een verontrustend voorgevoel bij het nummer The Royal Scam. Vooral misschien het feit dat het ook het laatste nummer was en er daarna de stilte zou wederkeren. Maar ook de platenhoes, waarop een zwerver op een bank lag terwijl de wolkenkrabbers boven hem van die prehistorische reptielenkoppen bevatten. Hij voelde hier een onheilspellende combinatie die je liever niet van dichtbij wil meemaken. De rest kon Chris niet verklaren of uitleggen.

Daar was hij immers of waarschijnlijk te jong voor.

Sinds ze buiten het dorp woonde had Chris niet zo veel contact meer met leeftijdsgenoten. Soms kwam er wel eens iemand van de familie Dikkens op visite (of andersom) en kwam Jette mee. Jette zat in dezelfde klas van Chris; was een paar centimeter langer dan Chris, had witblond haar en sproetjes.

Ze had daarnaast een jonger broertje van vijf jaar.

Als het volwassen volk dan in de woonkamer de zaken bespraken die voor een kind niet te volgen waren, trok Chris buiten samen met Jette op. Soms kwam haar kleine broertje genaamd Maarten ook mee.

Ze vonden altijd wel een weg om de verveling tegen te gaan.

Een beetje rondhangen, spelen met gereedschap, spijkers en hout; of... die ene keer dat ze een van hun huistelefoonnummer op een briefje noteerden en dat achter een willekeurige ruitenwisser staken, met als doel dat de eigenaar van de auto naar een van hen zou gaan bellen.

Op andere momenten trok Chris nog wel eens met Pascal op. Het is enkele keren voorgekomen dat deze twee door sommige dorpingen niet uit elkaar gehouden konden worden omdat ze vrijwel dezelfde kapsels hadden. Of was het een soort van pesterij? Dat als Chris over straat fietste en iemand zei tegen hem: “Hey Pascal!”

Om vervolgens te zeggen “Uh vechten!?” als Chris probeerde duidelijk te maken dat er een vergissing in het spel was.

Een ding wist Chris wel van zeer veel leeftijdsgenoten in zijn dorp: Ze hadden een kort lontje.

Dus had Chris die ook.

Hans

Wat nu?

Vrij.

Zeeën van tijd.

En zijn vriendin en zijn zoon waren bede van huis, dus hij was alleen.

Hij was meestal vroeger wakker. 's Ochtends zag hij zijn vriendin Sylvana en zijn zoon Chris nog bij het ontbijt.

In het donker onder het keukenlicht boven de eettafel.

Daarna was hij alleen, had hij alle tijd voor zichzelf.

Behalve tussen kwart over twaalf en tien voor één, wanneer Chris thuis een boterham kwam eten, om vervolgens weer op school verder met de lessen te gaan.

Op de maandag en de dinsdag kon je het een feestje noemen.

Chris was bij zijn vader ietsje losser dan bij zijn moeder.

De vieze grappen kon hij eerder met zijn vader maken en ze lagen tijdens het lunchen compleet in een deuk.

Op woensdag wist Chris zijn vader te vinden in het schuurtje.

Kijkend naar de modeltreintjes van Marklin om de tijd te verdrijven. Om wel of niet na te denken.

Of verdringen en blij zijn dat Chris tenminste nog op de verwachte tijden thuiskwam. Om vervolgens nogmaals elke avond, zo tegen de nacht, stiekem te kijken of Chris ook nog veilig in zijn bed ligt.

Maar nu leken de dagen vrijwel allemaal hetzelfde te zijn.

Hij moest wachten op een oproep, een afspraak met een arts... natuurlijk hoogstwaarschijnlijk een psycholoog.

En dan moest hij weer langzaamaan opnieuw beginnen.

Dat hij het slechts met deze informatie moest doen en dat er nog steeds niet een concrete afspraak of datum eraan gelinkt stond maakte het Hans er niet beter op.

Iedereen was van huis.

Hij stapte op de fiets en reed naar het dorpskern van Hippolytushoef. Het weer was nu wel redelijk te doen, maar het was wel koud. Bij het parkeerplein van de bank en de bistro reed bus 158 net van de halte vandaan en voor de ingang van de Super stonden huisvrouwen met elkaar te babbelen.

Moeders diens kinderen op school zaten bijvoorbeeld.

Hij fietste langs de kerk en reed naar de straat van zijn ouders.

Ofwel, de opa en oma van zijn zoon Chris.

Hans noemde hen Pa en Ma.

Deze zaten in de keuken. Pa schildte de piepers en de televisie stond aan op SBS 6. Er werd breeduit gediscussieerd over zinloos geweld, nadat er op een station in Vlaardingen een jongeman fataal op zijn hoofd werd geslagen.

Ma zette een kopje koffie neer.

'Alles goed nu, Hans?' vroeg Pa.

'Ja... net zo goed als gisteren.' zei Hans.

Hij slurpte van de koffie.

'Je gaat het toch niet weer opnieuw proberen?' vroeg Pa.

'Nouja, het zou niet moeten.'

Stilte. Buiten reed er een auto voorbij. Geruis van de banden over de straatklinkers.

'Maarja... Chris... Is Chris wel veilig genoeg?' vroeg Pa.

'Chris is veilig genoeg.' zei Hans. Toch wel instabiel.

Bijna bij elke bezoek werd dit aan Hans gevraagd.

'Want anders dan zal ik even.' zei Pa.

'Weet ik pa.'

'Precies! Die lui...' zei Ma. 'Hoe bestaat het. Gewoon meteen doodschieten allemaal! Komt allemaal gewoon door de televisie. Daar doet iedereen rare dingen door.'

'Ja ma...' zei Hans.

'Is er al wat nieuws overigens?' vroeg Pa.

'Ik dacht dat je het nooit zou vragen. Nee, er is geen nieuws.
Geen nieuw nieuws bedoel ik dan.'

'Oh... En hoe is het met dat ene meisje uit Emmen?'

'Hoogeveen... Ja, die maakt het nog steeds goed.'

'En zo zullen er nog wel vele anderen zijn.'

'Ik ben geen kinderopvang, helaas.'

'...en dan ook hier op Wieringen.'

Hij was ze inmiddels al vergeten omdat hij nu wel al jaren door de Hoofdstraat fietst. De vertroebelde vermissingsposters van de zekere Marleen en Irene. In 1994 verdwenen deze vriendinnetjes spoorloos en twee a drie jaar later werd er een link met Dutroux gelegd.

Drie vermiste Wieringse kinderen in één jaar tijd.

Want later volgde ook ene Escher Roskam.

Hans keek op zijn horloge. Nee, hij moest eerst naar huis, want Chris zou thuiskomen.

Hij stond er vrijwel niet bij stil bij de vraag waarom hij Chris nog wel alleen naar school durfde te laten fietsen.

Maar hij was blij dat hij hem ontving. Chris verkeerde in een drukke bui en ze gooiden vieze grappen naar elkaar over.

En dan dat moment dat Chris weer naar school moest.

Maar Chris moest ook een keer een grote jongen worden. Hans fietste op die leeftijd immers; zelfs door weer en wind iedere dag van Hippolytushoef naar Wieringerwerf.

Maar een incassering moest ingezet worden op het moment dat het tien voor één was. Hans moest blijven lachen en blijven doen alsof er niet zo heel veel ernstigs aan de hand was.

Moest de wegen voor Chris nog vrij laten voor de realiteit wat niet te ontlopen viel. En dit moment was er vrijwel elke dag.

Ze knuffelden elkaar, gaven elkaar een kus en Chris stapte met zijn schooltas op zijn rug op de fiets, verliet het erf en reed om

het veld voor het huis heen. Tot hij op de weg was.
Hij bleef voor het raam staan en bij elke moment dat ze elkaars blik opvingen zwaaiden ze naar elkaar.
Totdat Chris uit het zicht verdwenen was.
Hans liet zijn arm naar beneden zakken en staarde voor zich uit. Keek naar het verkeer over de N-weg en werd overvallen door een vorm van melancholie dat werd gecombineerd door ouderlijke zorg dat nu in zijn geval en na de ervaringen geheel terecht waren. Het was één uur. Chris moest nu wel in de klas zitten. En om half twee belde er nog steeds niemand. Niemand van school bijvoorbeeld, met de vraag waarom Chris niet present is in de klas.
Wetend dat zijn angst schadelijk zou kunnen zijn voor Chris' gemoedstoestand. Maar ooit zou hij zijn zoon eens moeten vertellen waarom.

Hij ging naar zijn schuur. Niet vanwege de treinbaan, maar voor de kamer ernaast, die altijd achter slot en grendel geborgen zat. Zijn kantoor.
Een bureau, een kapstok, een typemachine, ladekasten met papierwerk, maar ook een kluis.
Chris wist niet dat zijn vader; thuis dan, in het bezit was van een pistool. Een Kimber 45 ACP.
Hij ging op zijn bureaustoel zitten om het nog eens door te nemen, terwijl dat eigenlijk op dit moment af te raden was. Dossiers van de afgelopen zaken. Vele smerige details in foto's. Maar ook in beelden. In de hoek van de ruimte stond een kleine televisie met inbegrepen videorecorder.
Hij opende weer eens de hele beerput, in de veronderstelling dat het iets therapeutisch zou moeten zijn.
De zaak was inderdaad al in 1994 begonnen met de vermissing van Marleen en Irene. De politie legde een link met de huidige

zaak, maar er was maar moeilijk aan bewijs te komen om te kunnen zeggen dat er ook daadwerkelijk een link was. Wel kreeg Hans en zijn afdeling diverse keren met eenzelfde advocaat te maken. Het visitekaartje lag in zijn bureaula. En per jaar raakten er wel vaker kinderen vermist; veelal kinderen die een naam droegen die veelal in het Midden Oosten voortkwam.

Maar deze zaak betrof niet alleen kinderen.

Het begon allemaal met lullige routineklusjes. De hele tijd die ene grote familie lastigvallen. De familie Lepers. Ja, daar zaten ongelofelijke gekken tussen, maar met de vermissing hadden ze helemaal niets te maken.

Hij sloot de deur achter zich en stapte in zijn Landrover om nog een rondje over Wieringen te maken.

Niet veel later reed hij over de akkerwegen. Op zoek naar niets. Hooguit naar wat sporen uit het verleden.

Hij stopte voor de plek waar het grote huis zich bevond.

Grote huis, landhuis, boerderij...

Inmiddels gerenoveerd, maar nog altijd met een Te Koop-bord in de tuin die inmiddels al de eerste roestvlekken op zich heeft mogen nemen.

Hier vond dus dat massale bloedbad plaats. De vaders van Irene en Marleen waren met schietijzers en een verzameld leger zelf op pad gegaan.

Hans liet een wind en zuchtte. Keek vervolgens op zijn Rolex. Zijn zoon zou nog een uur op school zitten.

Hij reed weer terug. Ditmaal door de binnenroute via Hippolytushoef te nemen. Allereerst reed hij zijn Landrover op het parkeerplein om bij de Super een krat Grolsch beugelflesjes te halen. Nog geen tien minuten later enterde hij zijn straat en passeerde de schrootplaats van ene Flip.

Hij was zojuist bezig met het legen van de laadbak van zijn Toyota Pick up. Het ging hier echter niet om zomaar een Toyota Pick up.

Flip was ondanks hij invalide was een alleskunner. Met zijn Toyota Pick up maakte hij nog geen paar jaar geleden een fatale ongeluk. Maar na zijn ziekenbed had hij zijn Toyota, die total loss was, weer te weten reactiveren.

Dan wel met een stoommachine en enkele tandwielen erin. Een afvoerpijp in de lucht wijzend waar de stoom uit geloosd werd.

'Haaai Flip!' riep Hans uit zijn opengeschoven raam. .

'H...hooi... Hans...' perste Flip eruit, en stak zijn vinger op.

Ondanks zijn doorzettingsvermogen uitte Flip nog vrijwel geregeld een pijnlijke blik.

'Hoe... hoe staan de zaken?'

'Ja, nog steeds stil. Voor mij dan.'

'Er... erg allemaal hè?'

'Wat kan je er anders op zeggen.'

Hij zat in zijn schuur en dronk enkele beugelflesjes. Het moest verlichtend werken. Voor half vier kwam Chris weer thuis.

Chris vermaakte zich wel. Na een stuk of vier flesjes liep hij naar het huis.

Chris

Chris vermaakte zich inderdaad. Hij zat in de woonkamer naar het Live-concert Under a Blood Red Sky van U2 te kijken. Inmiddels al voor de derde keer. Het was opgenomen op een videoband. Hij vroeg zich opnieuw af wat dat ene steungeluid van Bono te betekenen had bij Sunday Bloody Sunday. Had het met iets te maken met... Chris had er nog geen woorden voor. Het moment dat Bono zich bij Surrender in het publiek liet storten en op het laatst zijn vrouw uit het publiek trok om haar in het rondte te zwieren op het podium.

Chris zat op de grond. Voor zijn neus had hij op de voetenbank een multomap liggen. Op de A4tjes tekende hij op de streepjes rondjes en harkjes manier het hele concertverloop na.

Iets wat op de bandleden moest lijken, iets wat op instrumenten moesten lijken, iets wat op het publiek moest lijken.

Zijn vader kwam de kamer binnen.

'Hoe was het op school?'

'Goed.'

""Goed"" aapte zijn vader hem na. In de keuken begon hij de ingrediënten te verzamelen voor een avondmaal en niet veel later kwam Chris moeder thuis.

Zijn ouders gaven elkaar vier zoenen.

Er waren minder ruzies, maar nog altijd ging Hans 's nachts bij Chris kijken.

Momenten die Chris eigenlijk de volgende dag op school weer vergeten was. De weken gingen voort in de genoemde routine.

Maandagmiddag zwemles, donderdag knutselmiddag en vrijdag bij opa en oma in de woonkamer voor de buis om Cartoon Network te zien. Leren van Cow & Chicken en Courage en ook weer eens van Waynehead. Op de zaterdagen

zat het gezin nooit stil. Op een zonnige zondagmiddag bevonden ze zich in een sporthal, waar een rommelmarkt plaatsvond en vond Chris een videoband van Achtung Baby. Omvattend de interviews en videoclipps en een fragment waarbij er een Trabant uit de lucht kwam vallen en pal naast iemand terecht kwam.

In Chris optiek stroomde het “U2” maar het huis binnen.

Hij had October, War en Achtung Baby op cd.

Hij had Boy op LP van zijn oom gekregen.

Hij moest nog hebben: The Unforgettable Fire, The Joshua Tree, Rattle and Hum, Zooropa en Pop.

Zou het lukken om de verzameling zo snel mogelijk compleet te maken? Die kans was op korte termijn vrij klein.

In de tuin speelde Chris geregeld “Walking With Dinosaures”. Hij creëerde daarbij zijn eigen dinosaurus door met een lange rubberen stroomleiding heen en weer te zwiepen. De tuin was zogenaamd de aarde anno 65 miljoen jaar geleden.

Hij had nog geen naam kunnen bedenken voor zijn eigen dinosaurus. Daarnaast speelde hij wel eens jager met een dubbelloops geweer. Lees; een sleonderdeel met twee pvc-pijpen erop gelast. Dit had zijn vader voor hem gedaan.

Vaak deed hij dit soort spelletjes alleen; alleen spelen kon namelijk op sommige momenten beter zijn.

Soms dan speelde hij wel eens met zijn buurjongen Wessel.

Maar vaak werd dit een punt waarin meningsverschillen en irritaties zich vormden.

Maar Chris verveelde zich nooit. Nooit.

Zowel binnen als buiten kon hij helemaal opgaan in zijn eigen gecreëerde wereld. Het ontdekken van films die hij nog niet mocht zien omdat hij nog geen twaalf of zestien was.

(Twaalf had een lichtblauwe kleur en zestien rood)

Vaak ontdekte hij deze films op enkele bladzijden van Bart Smit of Intertoys-krantjes. Ergens was dat bijzonder. Het waren krantjes voor kinderen, maar het omvatte ook bladzijden met films en videospelletjes voor volwassenen. Per filmtitel wat hem interessant leek pikte hij de speelduur op. De ene duurde 90 minuten. De andere 120. En sommige aantal minuten vielen binnen de priemgetallencategorie. En dan de schuur in de tuin, waar hij soms nog wel eens alleen achter de modeltreintjes mocht staan. Maar hij wist dat die ene deur (naar het kantoor van zijn vader) een volstrekt verboden gebied was.

Op school viel er genoeg te lachen en waren er ook genoeg frustraties. Dat laatste bijvoorbeeld als meester Ad het tafeltje van Chris weer eens naar zijn bureau schoof of als Chris weer eens werd geselecteerd om op de gang te staan.

Chris had ook, al een langere tijd, een gigantische hekel aan zijn klasgenoot Frank. Een hekel? Of was hij eigenlijk een beetje bang voor hem en wilde hij het tegendeel bewijzen. Of was het soms omdat Frank...

Frank was bijna twee koppen langer dan Chris. Had kort peperkleurig haar; bijna in tondeuse. Wat kon er gebeurd zijn? Frank kwam over als iemand die Chris later als een alfamannetje zou kunnen omschrijven. Of het moesten aan die paar herinneringen liggen dat Frank Chris te grazen had genomen en dat Chris daarbij ook wist dat hij het nooit van hem zou kunnen winnen. Daarnaast durfde Frank ook alles en kon hij hondsbrutaal en baldadig zijn. Vooral tegen Juf Leny. Hij deed het gewoon. Ook al werd hij naar de gang gestuurd; op een een of andere manier kwam Frank er in Chris zijn ogen altijd mee weg.

Daarnaast wist Frank zijn brutaliteit en baldadigheid te

overgieten met een droge en sarcastische vorm van humor.
Hiermee wist hij Juf Leny op stang te jagen.

Wat durfde hij dan wel verder niet?

Nou, toen hij weer eens in de clinch met haar raakte en hij door een tierende juf Leny naar de gang werd verwezen durfde hij al grappenmakend haar bijna van de stoel te duwen.

De andere keer maakte hij Leny uit voor neukfout.

En de andere keer, toen hij op de gang stond, stak hij een keer zijn middelvinger door de kier van de deur, terwijl Juf Leny niet oplette.

En daar waar Juf Leny bij Chris steeds regelmatig de straf oplegde om strafregels te schrijven; ontliiep ook Frank deze methode.

Het was voor Chris duidelijk. Ondanks hij wel eens moest gniffelen om Franks acties, was het gewoonweg niet grappig; was het gewoon zijn vijand, en verdiende hij het gewoon om eens een keer goed gestraft te worden.

Ook al kon Frank ook echt wel eens aardig zijn.

Dan had je ook nog Roy. Een druktemaker waar Chris het al mee kon vinden door de vieze grappen. Vaak over piemels en over seks. Roy stond vooral bekend om zijn tekeningen van een pop diens lul per tekening alleen maar groter en langer werd... en naar beneden hing; met de ballen aan de beide kanten. Terwijl deze pop zijn beide middelvingers opstak, maar ook wel eens borstels op zijn schouders had van een generaal. Een van de memorabele momenten waren de momenten dat er toetsbladen hardop en klassikaal werden nagekeken.

'Nou, Roy... Jij hebt het ook goed gedaan.'

En er vormde een gegrinnik in de klas, omdat we van de andere kant de typische Roy-tekening met ballen en lul op de andere kant van het blaadje konden waarnemen.

En dan hadden we ook nog Jord. Ook een lange gast met sluik

blond haar; aan beide kanten naar beneden gekamd. Ook deze was nogal van de sekshumor. En dat al op negenjarige leeftijd. Was vaak gekleed in Nu Metal-kleding en probeerde vaak als een Amerikaanse rapper over te komen. De ene keer leek het Chris beste vriend te zijn, de andere keer was Chris als een prooi voor hem. Misschien daarover later meer.

Mark en Laurent konden qua smaak nog wel eens in de categorie van Chris vallen.

Ze praatten over de VPRO en de VARA. Laurent volgde ook Kopspijkers. Mark luisterde naar Radiohead.

En er was een stiekemerd genaamd Kas.

Kas vroeg wel eens diverse keren honend aan Chris:

'Doe jij wel eens aan poepseks?'

Chris wist daar nog niet de essentie van. Hij dacht in deze kwestie slechts een een jolige combinatie van twee vieze woorden. Poep en seks.

En zo leek ene Pascal ook een buitenbeentje te zijn. Toch vormde dit wel eens een pijnlijke relatie met Chris.

Pascal was bijna de enige in de klas die, naast Jette, bij Chris op zijn verjaardag kwam. En dan waren er momenten dat ze heel gemeen tegen elkaar konden doen... om vervolgens niet veel later weer vrienden te zijn.

En de meiden dan. Jette bleef altijd bescheiden. Soms leek ze er wel eens niet bij te horen. Brenda was een vrij stoer type; ook gekleed in baggy kleding en een hoodie.

Daantje viel ook in die categorie, al kleepte zij zich heel gewoon. De meiden moesten maar geïmponeerd zijn door al die losbandige knullen.

Dan hebben we het ook niet over Wendy gehad. Een meisje waar Chris zijn tenen van krulden. Ze zou het verdienen om gepest te worden, maar dat leek vrijwel onmogelijk.